



Arrest

nr. 156192 van 6 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring alsook bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SQUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 5 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 5 maart 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad bevestigde de beslissing van de commissaris-generaal en weigerde haar eveneens beide statussen bij arrest nr. 84.172 van juli 2012.

De verzoekster en haar familieleden dienden op 25 augustus 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Die aanvraag werd op 7 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Op 12 februari 2014 vernietigde de Raad die beslissing bij arrest nr. 118.737. Op 26 maart 2014 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Ook deze onontvankelijkheidsbeslissing werd echter vernietigd, dit bij 's Raads arrest nr. 132.689 van 3 november 2014. Tegen dit arrest werd een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State dat toelaatbaar werd verklaard bij beslissing nr. 10.998 van 7 januari 2015.

Op 3 oktober 2012 diende de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 18 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 118.735 van 12 februari 2014.

Op 27 december 2012 diende de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 7 februari 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 12 maart 2013 diende de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 22 april 2013 onontvankelijk verklaard.

De verzoekster diende op 12 april 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 14 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 26 april 2013 werd een vierde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 10 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

De verzoekster werd op 22 april 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen dit bevel werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 118 736 van 12 februari 2014.

Op 3 juni 2013 diende de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 14 juni 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Op 27 januari 2014 werd de verzoekster in kennis gesteld van deze beslissingen.

Op 2 november 2013 diende de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 december 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 4 december 2013 diende zij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 januari 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 10 februari 2014 diende de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 16 mei 2014 werd die aanvraag zonder voorwerp verklaard, omdat de verzoekster onder een inreisverbod stond.

Op 10 februari 2014 werd de verzoekster eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekster diende een aanvraag in om in het huwelijk te treden met de heer N(...) G(...), doch de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dendermonde weigerde op 23 januari 2015 het huwelijk te voltrekken na negatief advies van de procureur des Koning.

Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde tot slot een beslissing houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de thans bestreden beslissingen. Deze beslissingen werden aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 28 oktober 2015 en zij zijn als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw,

naam: G.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 27/03/2012, 16/08/2012, 14/12/2012; 29/04/2013, 27/01/2014, 10/06/2014) en een inreisverbod van drie jaar (betekend 27/01/2014).

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot huwelijk ingediend bij de stad Dendermonde samen met een man van Belgische nationaliteit (N. G.). Op 23/01/2015 weigerde de burgerlijke stand van Dendermonde de het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Dendermonde. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat N. G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Zowel betrokkene als Dhr. N. G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag huwen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw familieleden heeft in België (moeder G. S. en broers en zussen L., R., P., A.). De betrokken familieleden zijn echter woonachtig op een ander adres dan mevrouw (Tessengerlo). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 05/12/2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 05/03/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 22/03/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 03/07/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/08/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 14/12/2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd op afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname. De beslissing werd op 14/12/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 (25/08/2012, 27/12/2012, 12/03/2013, 26/04/2013, 02/11/2013, 04/12/2013, 25/08/2013, 25/11/2014, 02/02/2015). Deze aanvragen werden telkens verworpen (25/08/2012: onontvankelijk o

p07/01/2013, 27/12/2012: onontvankelijk op 07/02/2013, 12/03/2013 onontvankelijk 22/04/2013; 26/04/2013 onontvankelijk 10/06/2013, 02/11/2013: onontvankelijk op 04/12/2013, 04/12/2013 onontvankelijk op 24/01/2014, 25/08/2013 onontvankelijk op 26/03/2014, 25/11/2014 onontvankelijk op 13/07/2015 en 02/02/2015 onontvankelijk op 13/07/2015). Deze beslissing is op betrokkene betekend (21/01/2013, 18/02/2013, 29/04/2013, 27/01/2014, 24/02/2014, 03/02/2014, 18/04/2014, 13/07/2015 en 13/07/2015). Betrokkene betekende naar aanleiding van bovenstaande procedures verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (29/04/2013: 30 dagen, 27/01/2014: 7 dagen). Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft op 03/10/2012 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18/03/2013. Deze beslissing is op 02/04/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 08/04/2013 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/06/2013. Deze beslissing is op 27/01/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Betrokkene heeft op 03/06/2013 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15/01/2014. Deze beslissing is op 27/01/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 05/02/2014 een 4de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 16/05/2014. Deze beslissing is op 10/06/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Betrokkene heeft een aanvraag tot huwelijk ingediend bij de stad Dendermonde samen met een man van Belgische nationaliteit (N. G.). Op 23/01/2015 weigerde de burgerlijke stand van Dendermonde de het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Dendermonde. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat N. G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Zowel betrokkene als Dhr. N. G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag huwen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw familieleden heeft in België (moeder G. S. en broers en zussen L., R., P., A.). De betrokken familieleden zijn echter woonachtig op een ander adres dan mevrouw (Tessengerlo). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 27/03/2012, 16/08/2012, 14/12/2012; 29/04/2013, 27/01/2014, 10/06/2014) en een inreisverbod van drie jaar (betekend 27/01/2014).

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot huwelijk ingediend bij de stad Dendermonde samen met een man van Belgische nationaliteit (N. G.). Op 23/01/2015 weigerde de burgerlijke stand van Dendermonde de het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Dendermonde. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat N. G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Zowel betrokkene als Dhr. N. G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag huwen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw familieleden heeft in België (moeder G. S. en broers en zussen L., R., P., A.). De betrokken familieleden zijn echter woonachtig op een ander adres dan mevrouw (Tessengerlo). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. G., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZ Dendermonde
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole
de betrokkene, G., F., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole”*

Deze bijlage 13septies is de thans bestreden akte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoekster niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot vasthouding te beogen. Hij stelt dat hiervoor de raadkamer bevoegd is.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekster zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is derhalve niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Aangaande de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dit op grond van het feit dat het aan verzoekster verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Zoals uit het administratief dossier blijkt, maakt verzoekster het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar, beslissing die op 14 juni 2013 werd genomen en op 27 januari 2014 ter kennis werd gebracht.

Daarom is het aan verzoekster minstens tot 27 januari 2017 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster tegen die bijlage 13sexies geen annulatieberoep bij de Raad heeft ingediend, zodat het inreisverbod van 3 jaar thans definitief is. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekster een verzoek tot opheffing heeft ingediend, noch een dergelijke opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen.

Bij arrest nummer 136.765 van 21 januari 2015, oordeelde de Raad als volgt:

“Het blijkt dat ook dat verzoeker, op het ogenblik dat hij onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. (...)

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende te verwerpen.”

Bijgevolg, is de vordering niet ontvankelijk.”

Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekster dat deze laatste sedert 27 januari 2014 onder een geldend inreisverbod staat en repliceert hij dat dit inreisverbod enkel werd getroffen omdat de verzoekster in illegaal verblijf was zodat het inreisverbod niets te maken had met de huwelijksaanvraag die nadien volgende. Het sinds het inreisverbod opgebouwde gezinsleven, hetgeen zou blijken uit de samenwoning gedurende anderhalf jaar en het feit dat zij voor ogen hebben om samen een kind te verwekken, zou een nieuw element betreffen waarmee nog geen rekening werd gehouden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “*Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.*” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder aan dat de verzoekster *in casu* geen belang heeft bij de vordering omdat het haar, gelet op het op 27 januari 2014 betekende inreisverbod minstens tot 27 januari 2017 verboden is om op het Schengengrondgebied te verblijven. De vraag naar het belang komt dan ook neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekster kan doen gelden waar zij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met grensleiding) terwijl zij onder een inreisverbod staat dat definitief is, dat niet is opgeheven of opgeschort en waarvan de geldigheidstermijn niet is verstreken.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekster afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekster voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekster na de afgifte van het inreisverbod een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van haar eigen medische situatie heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming definitief is afgewezen en dat de verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die telkens onontvankelijk werden verklaard, steeds werden ingediend in functie van de medische problematiek van verzoeksters moeder. Er zijn dan ook geen indicaties dat de verzoekster zelve onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoekster heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat haar werd ter kennis gebracht op 27 januari 2014 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad. De wettigheid van op 27 januari 2014 afgeleverde inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans, in tegenstelling tot hetgeen waarop ter terechtzitting wordt aangestuurd, niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure.

Het blijkt dan ook dat de verzoekster op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt *in casu* tot 27 januari 2017.

De verzoekster stelt in het verzoekschrift, onder de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij en haar partner samen wensen te blijven wonen in België en dat dit door de bestreden maatregel danig wordt verstoord. Het blijkt dan ook dat de verzoekster met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen grensleiding van 28 oktober 2015, een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van drie jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod dat haar werd afgeleverd op 27 januari 2014. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoekster zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoekster geen wettig belang verschaffen nu de verzoekster geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het bedoelde inreisverbod en zij evenmin een schending van het non-refoulement beginsel aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat verzoeksters uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM) betreft en de repliek ter terechtzitting dat rekening moet worden gehouden met het sinds het inreisverbod opgebouwde gezinsleven met haar partner N. G., dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen recht inhoudt voor een vreemdeling om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoekster kan dan ook met haar uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Evenmin weerlegt de verzoekster het standpunt van de gemachtigde dat in de bestreden akte als volgt werd uitgedrukt:

“Betrokkene heeft een aanvraag tot huwelijk ingediend bij de stad Dendermonde samen met een man van Belgische nationaliteit (N. G.). Op 23/01/2015 weigerde de burgerlijke stand van Dendermonde de

het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Dendermonde. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat N. G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Zowel betrokkene als Dhr. N. G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag huwen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen."

De Raad merkt voorts op dat het gezinsleven waarop de verzoekster zich thans beroept, in zoverre gelet op de inhoud het negatieve advies van de procureur des Konings überhaupt al van een daadwerkelijk beleefde gezinssituatie sprake zou zijn, slechts tot stand kwam nadat aan de verzoekster op 27 januari 2014 een inreisverbod werd opgelegd (ter terechtzitting wordt gewag gemaakt van een relatie van thans anderhalf jaar). De verzoekster brengt een aantal foto's bij doch noch deze foto's noch de stukken van het administratief dossier bevatten enige concrete indicatie dat de verzoekster haar beweerd partner reeds voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod zou hebben gekend, laat staan dat zij met hem op dat ogenblik enige beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben gehad. *In casu* dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster haar voorgehouden relatie, nog daargelaten de vraag of zij daadwerkelijk voldoende hecht en voldoende beleefd is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM, heeft aangeknoopt op een moment dat zij wist dat haar de toegang tot en het verblijf op het Schengengrondgebied was verboden. De verzoekster heeft nadien geen enkele aanvraag ingediend die haar tot het feitelijk beleven van een gezinsleven in staat zou kunnen stellen, noch heeft zij het nodig geacht om tegen het opgelegde inreisverbod de rechtsmiddelen aan te wenden die haar ter beschikking stonden.

De verzoekster dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan vigerende inreisverbod (een vordering bij de Raad staat niet meer open gelet op de wettelijke beroepstermijn terzake). De loutere omstandigheid dat de verzoekster nog de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

2.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE